ВІСТИ З УКРАЇНИ І ДРУГИХ КРАЇВ ЕВРОПИ.

Збіжє з України для Польщі.

Перший транспорт закупленого Польщею збіжа на Україні виносить 300 вагонів жита й пшениці. Збіже вже надійшло до граничної стації. Польща поробила великі закупна збіжа на Україні, бо її договір з Румунією в справі достави 20.000 вагонів збіжа не дійшов до цілі.

Російські написи на памятнику Хмельницького в Київі.

Як доносить "Кіевлянин" написи на памятнику Хмельницького у Київі, які за Центральної Ради змінено на українські, казав генерал Бредов змінити на російські і додати напись: "единая, недѣлимая Россія".

Товарообмін з Польщею.

З Камянця доносять, що згідно з умовою з дня 7 жовтня, товарообмін з Польщею вже розпочав ся. Зі Станіславова прибуває 7 вагонів хліборобських машин.

Насильні реквізиції збіжа.

Наслідком опору селян коло Чернстохови при реквізиціях збіжа зарядило староство примінене оружної сили.

"Лицарі" Мамонтова.

З Москви доносять: Генерал Мамонтов, який через шість тижнів увивав ся на задах большевицької армії і назад перебив ся коло Воронїжа до головного денікінівського корпусу, — розбитий через большевицьку кінноту і сам ледви з житем вирвав ся ранений з большевицьких рук. При пополонених мамонтівцях знайдено величезні суми грошей і много дорогоцінностий, похо дячих з грабіжи.

Рейд Мамонтова зліквідований.

В першій половині вересня передерли ся кавалерійські відділи генерала Мамонтова через большевицький фронт і о перували на задах большевицької армії. Найновійші звідом леня доносять, що сей рейд Мамонтівців вже зліквідований. Лише між большевицькими і денікінівськими звідомленями заходить ріжниця що до кінця сеї ліквідації. Денікінці доносять, що Мамонтівці продерли ся із заду большевицького фронту і получили ся з головним корпусом до бровольчої армії. Большевики кажуть знов, що відділи Мамонтова розбито цілковито в околиці Воронїжа, саме в сю хвилину, як він хотів получити ся з армією Денікіна. На всякий случай зади большевицького фронту увільнили ся від наїздів Мамонтівців.

Альбанці протестують.

Альбанська делегація на мирову конференцію вручила президентови конференції Клеман со протест проти віддання Вальони Італії, та проти нарушування прав суверенности альбанського народу і його независимости, які признала їм конференція в Лондоні.

Прозивають румунського короля.

Як в румунській столици, так і на Буковині, в Бесарабії і Семигороді ширить ся репу бликанський рух. На його чолі стоять Такє Йонеску і ген. Авареску. В Букарешті відбули ся зібраня, на яких прозвано короля "малпа і гультіпака". Тому то й королева румунська сидить за границею.

Страйки в полудн. Америці.

Бразилійські робітники страйкують теж, як доносять лондонські телеграми. В Буенос-Айрес і Ріо-Жанейро наслідком страйку не можна заладувати корабельних товарів, які наслідком сего зіпсули ся.

Керенський і Брешковська в Білгороді.

Від 10 жовтня пробуває в Білгороді Керенський, а з ним і Брешковська. "Нар. Лісти" додають, що вони мають їхати до полудневої Росії. Там їде також і Маклаков з Парижа.

В Парижі.

Безробітє в Парижі треває дальше. Страйкують всї експресійні бюра книжок і часописий а також рознощики газет. Розносять тільки соціялістичні дневники. Страйкарі домагають ся 8 годинного дня праці і підвижки плати на 20 фр. денно.

В часі свойого побуту на Угорщині мали Румуни вивезти богато дорогоцінних історичних зборів і бібліотек

ДЕНІКІНТЯДА.

На Полтавщині.

Пановане Денікіна на Полтавщині зазначуєть ся постійний переслідуванєм всього, що українське. "Контрроздвідка", нічого иншого як колишня царська охрана переводить ра-у-раз ревізії й арештовання. В місточку Хороді на не давному учительському зїзді коли зібрані піднесли протест проти утиску української школи, арештовано 300 учителїв. Не краще живеть ся селянству. Поміщики вернули, відобрали свою землю і ще примушують селян до безплатних робіт, як в часи кріпацтва. Се викликало у селян різкий протест в виді повстань. Хоч Денікін обіцює переведенє аграрної реформи, селяне йому не довіряють. Повстання поширюють ся по цілій Полтавщині. В Золотоноші й Переяславі, розсіли ся відділи Шепеля, до якого пристають всї, що не повинуються мобілізаційним приказам Денікіна.

Денікін не приймає пропозицій антанти.

Ціріх, 28 жовтня. Телеграфують з Берліна:

Центральна агенція доносить, що в українських кругах Берліна ходить чутка, що ген. Денікін приняв дуже холодно Маклакова. Пропозиції антанти, принесені Маклаковом, змагають в дійсности до того, щоби установити коаліційний уряд, в котрому кадети і соціялісти булиб репрезентовані пропорціонально до їхнього чисельного значіня. Сї пропозиції є прямо противні намірам ген. Денікіна, що у своїй проклямації проголошує зрадниками отечества народи окраїн через те, що вони користавть з ослабленя Росії, щоби відірвати свої території. Ген. Денікін голосить, що він бажає зреставрувати Росію і зробити її такою сильною, як була перед революцією.

("L'Humanite" з 29. X).

Безладє в армії Денікіна.

"L'Humanite" подає, що в руки українського генерального штабу попав документ, який потверджує розклад денікінівської армії. Є се рапорт предложений одним офіциром полковникови Анухтінови. В рапорті доносить згадаший офіцир, що в його полку більша частина жовнірів здезертирувала і нема ким доповнити полк. Полкова каса порожна. Трен не доставив ні оружя ні набоїв. Супроти сего полк не є спосібний до ніякої діяльности.

Українська преса в Київі,

під кнутом Денікіна, хоч тяжко придавлена, все таки не зникла. На місце закритої "Ради" за статю Єфремова "Непримиримі", виходить "Промінь."

В ЦАРСТВІ СВАВОЛІ.

Гірш царської цензури.

Українська часопись "Промінь", що виходить у Київі, доносить 27 вересня, що "Комісія для сбора матеріалов по исторіи освободительной войны от большевиков" під проводом відомого чорносотенця Савенка сконфіскувала й засудила на знищенє 118 українських книжок.

Газета "Промінь" обговорюючи сей факт, завважує, що нова, добровольча цензура гірш царської, і се суща правда. Пану Савенкові видали ся небезпечними навіть такі книжки, які свобідно ходили підчас царського режіму. І так між иншим сконфісковано, — як доносить "Україна" з 7 жовтня, — такі "небезпечні" книжки: Грінченко, На роспуті (повість) і Брат на Брата; Заклинський, Іван Франко, як публіцист; Огієнко, Вчімо ся рідної мови; Самійленко, Україні (вірші) і т. и. Крім сего рішено знищити всї книжки історичного й політичного змісту та майже всю публіцистичну літературу від 1917 р. (праці Бочковського, Винниченка, Грушевського, Донцова, Єфремова, Кащенка, Коваленка, Левенка, Левитського, Михайленка, Островського, Піменової, Різниченка, Русової, Саліковського, Сьогобочного, Стебницького, Старицького і и.).

Білі вандали.

Казятин, 29. IX. Газета "Повстанець" повідомляє: Особа, яка приїхала з Київа, оповідає, що добровольці-офіцири затребували від Всеукраїнської Спілки Артистів, щоби Спілка відступила їм своє помешкане для концерту. Волею-неволею помешкане прийшло сего дати. Коли артисти, на другий день, прийшли до помешканя Спілки, то знайшли там на 50.000 карб. шкоди. Поломані та порубані шаблями меблї і фортепян. Постріляні з резольвера і порубані шаблями бюст Т. Шевченка і портрети Кропивницького, Котляревського, Карпенка-Карого та иншим славетних українських діячів.

Чорний терор.

Тифліську газету "Кавказское Слово" повідомляють з Констопа, що звірства Денікінівців у Харкові заставили протестувати навіть місцеву мійську думу, яка післала до ген. Май-Маєвського делегацію для вияснення причин безконечних розстрілів робітників і всього населеня.

Проти дезертирів.

З Одеси доносять, що Денікін видав приказ, щоби дезертирів з добровольчої армії карати карою смерти, а їх майно конфіскувати. Смертю каратиметь ся також сих, хто укриває дезертирів.

Видно, зле стоїть справа з Денікінською армією, коли треба видавати аж такі острі прикази.

В ПОЛЬЩІ.

Обмеженє харчової пайки в Кракові.

Краків рішив з днем 1 листопада видавати тільки 50 дк. хліба на осбу на тиждень, отже половину дотеперішної рації. Стало ся се тому, бо до міста не приходять майже зовсім транспорти муки.

Обмеженя для послів.

Посли не можуть бути відвічальними редакторами — так рішила конституційна комісія варшавського сойму, яка висказала ся теж проти участи послів в ріжних доставах для держави.

Реквізиція кожухів і теплої одежі.

Після вістий з Варшави має бути в найблизшому часі оголошена реквізиція футер і теплих одягів. Причиною сего розпорядку є велике запотребуваня сих річий для армії.

Краків без хліба.

"Напшуд" з 30 жовтня доносить, що міністерство апровізації не надіслало до міста на сей тиждень ні збіжа ні муки. Супроти сего районові пекарні не видадуть в сім тижни хліба.

П. П. С. в опозиції.

Головна Рада польської соціялістичної партії ухвалила резолюцію, в якій заявляє, що клюб польських соціялістичних послів перейде до консеквентної опозиції в соймі, а се з огляду на зростаючу реакцію в соймі і урядї. Резолюція закидає соймови, що він хоч сам не має більшости для ратованя польської республики, знаходить ї, коли йде о боротьбу з робітництвом. Уряд польський шукає союза з Колчаком і Денікіном.

Голод в Галичині.

Сойм на послїднім засіданю нарадживав ся над справою голоду в Галичині. Хлібороби не хочуть продавати збіжа і бараболь, а недостача мугля і комунікаційний нелад погіршують ще більше апровізаційну катастрофу.

Польща і Росія.

На послїднім засіданю підкомісії військових і заграничних справ на запитанє посла Морачевського, як антанта представляє собі велику Росію, відповів премієр Падеревскі: В відношеню до денікінської чи колчаківської Росії ставить нас антанта перед дво ма евентуальностями: або антанта усталить східні границі Польщі і в сім случаю витичить нам границю від Гродна до Перемишля, або ми самі порозуміємо ся з великою Росією.

Голодова демонстрація в Кракові.

Почтові функціонарі і служба урядили для 29 жовтня демонстрацію перед краківським магістратом. Демонстранти домагали ся хліба, муки, цукру і вугля. Депутацію демонстрантів приняла президія магістрату, яка заявила, що стан апровізації представляєть ся на загал зле і що зарадчі середники магістрату вичерпали ся. Задепешовано за помічю до делегата Галецкого, міністра Падеревского і краківських послів.

НАСЕЛЕНЄ КИЇВА.

Як повідомляє київська газета "Вечерніе Огни" вияснились результати переписки, яка була зроблена в Київі в місяци марті с. р.

Всього населеня в Київі 540.808 душ. По національностям: Росіян 232.148 душ (42.9%), Українців 128.664 (30.8%), Євреїв 114.524 (26%), Поляків 36.828 (6.8%), 'Малоросів' 8.259 (1.5%. Мешканців иньших національностий 29.385 (3.8%). З них більше всього Білорусів 5.400, дальше йдуть Німці 3.405, Чехи 2.381, Латиші 1.550, Литовці 1.158, Грузини 621, Естонці 368, Французи 384, Румуни 301, Вірмени 756, Китайців 209.

В поданім переписї 1917 року всього цивільного населеня в місті Київі нарахувалось: 467.705 душ: Росіян з них було 231.403 (50.3%), Українців 56.225 (12.2%), Євреїв 87.246 (19%), Поляків 42.821 (9.3%), "Малоросів" 20.567 (4.5%).

Як бачимо, число Українців зросло за несповна два роки більше як у двоє, число "Малоросів" зменьшило ся до не значної скількости. Київ зачинає швидко прибирати український вигляд.

ПОШЕСТИ НА УКРАЇНІ.

Санітарне положене на Україні дуже погане й з усїх боків доходять вісти про страшне поширене заразливих недуг.

Особливо страшно лютує на Україні тиф. У Східній Галичині епідемія тифу забирає день-денно тисячі жертв. Люди живуть по ямах і ховають небіщиків просто в землю. Львівський "Вперед з розпукою заявляє, що український нарід в Галичині стоїть перед небезпекою заглади.

На Покутю ширять ся наслідком голоду ріжні пошести, як голодного тифу, дезинтерії і т. и., які десятькують людність. У Снятинських бараках померло за останніх кілька тижнів понад 1.000 людий на ріжні хороби.

Краківський "Час" пише, що ніхто не має понятя про страшні відносини у Східній Галичині. Люди до тепер живуть по земних ямах. Діти вимирають з голоду. У Бріджині 1.500 хорих на тиф.

Англійський дописуватель "Експресу" телеграфує з Варшави, що у Ліску й Косові вмирає денно по 5 тисяч душ на тиф, а хорих нема де примістити.

Крім сього на Україну зачинає заглядати й холєра. Неуга перекинула ся і в Ковельщину: в Ковелї занотовано до 10 жовтня 19 випадків холери.

РУМУНСЬКА ЗЕМЕЛЬНА "РЕФОРМА".

Щоб лекше виперти українського хліборобa з його прадідівської землї й скольонізувати ї румунськими зайдами, видало румунське правительство окрему земельну реформу для Буковини.

На основі сеї реформи румунською державою вивласнюєть ся деякі земельні маєтки, які переходять на власність держави. Держава застерігає собі право надавати полекші деяким, очевидно, румунським власникам, оскільки їх державна (себ то румуніза торська) діяльність сього вимагає.

Вивласнюєть ся не всї маєтки, а тільки маєтки: 1) чужинців, що до 1 серпня 1914 р. не були буковинськими або румунськими горожанами; 2) власників, що пробували стало за кордоном; 3) власників посілостий, що були в аренді більше чим девять літ між 1905—1919 року і 4) фондів, брацтв і товариств. Найбільшою хліборобською одиницею на долах являєть ся 250 гектарів управної землї, в горах 500 гектарів.

Із вивласнених земель держава має наділити безземельних хліборобів чотирома гектарами землї на долах, і 8-ма в горах. Крім сього по 6 гектарів дістануть священики, по два дяки, по 1—4 гект. народні школи. Одначе першенство при сьому наділюваню землею забезпечено Румунам, виключаючи українське селянство майже вповні від користий сеї реформи постайовою, що люди, які не ставили ся в 1919 році до румунської брами, не дістануть ніяких наділів. А що наділами в першій мірі користуватимуть ся сї, що служили в румунському війську, опісля інваліди, а лише в кінці потерпівші війною, то очевидно, Українцям не лишить ся нічого.

Вкінці нова земельна реформа заводить кольонізацію українських урожайних земель і обіцяє всім, хтоб там оселив ся 5—10 гектарів землї (отже в двоє більше!) а до того ще хліборобські будинки й підмогу на інвентар.

Із сих постанов виходить цілком явно, що Румунам хочеть ся захопити силою закона, якого Румунія як окупаційна власть не має права видавати, богату українську земельну власність і наділити нею всїх "безземельних" вояків і кольонізаторів.

("Шлях").

І. О. З.

БЛУКАНИНА.

(Продовженє).

Тимчасом фіякр приїхав вже над берег заливу, де перевозились люди на Док Суд. Тут позлазили Єфрем і Саша і переїхали човном на другий бік, звідки повели пішли пішком до реставрації, де працювала Катя.

Саша йшов дуже поволи, бо був ще слабий. Сонце гріло ще немало, але тут, на півострові подував з моря вітер і спека була невелика. По обох боках дороги до фабрики лежали яринні городи, з деякою городовиною ще не зібраною. Пройшовши кусень дороги, оба "хорі" сіли в траві відпочити. За ними недалеко видніла хата огородника. З хати вийшла Катя з кошиком в руці і пустилась в напрямі до дороги. Доходячи до "хорих" вона пізнала Єфрема і здивована підбігла поспитати його, що сталось, що він не в роботі. Та зараз замовкла, побачивши коло Єфрема чужого чоловіка. Вона не пізнала свойого брата. Вже більше як вісім літ як брат пішов з дому і тепер він виглядав зовсім иншій, тимбільше, що шпиталь виссав з нього майже усю кров, оставляючи на його костях лише пожовклу скіру.

Саша однак пізнав Катю зараз і закликав її по імени.

Слідували хвилї витаня. Катя з голосним плачем кинулась братови на шию і цілувала його бліде обличе. Саша був за підупалий, щоби піддати ся поривови радости і лиш з легка усьміхав ся і гладив румяне лице Каті.

Потім пішли всї поволи до помешкання Єфрема, де було досить місця на приміщенє Саші.

Від тепер Катя доглядала брата; Саша поволи приходив до себе і мав надію, що незадовго виздоровіє цілковито.

Вечером, коли кругом фабрики панував спокій, Саша з сестрою і товаришами виходили на берег заливу, де Саша розказував їм про своє бутє в Аргентині.

— За цілих пять років мого побуту тутечки, — говорив одного разу Саша, — я не пережив стільки гірких хвиль, як за послїдних кілька неділь в шпитали. Там я побачив дійсну муку нашого брата-робітника. Кождого дня, навіть кождої години привожено туди покаліченых робітників. Поломані ребра, побиті голови, порубані руки та ноги; инколи привезуть поторощене ціле тіло. Одного разу привезли нашого земляка Полтавця, з розторощеною головою і оббитими раменами. Я знав його. Він був машиністом і чудовим сьпіваком. Бувало, коли ще разом працювалисьмо при будові в порті, як не засьпіває на залізних склепінях, аж душа раділа. Він працював в тої самої компанії аж до дня нещасливого випадку. В той день йому сказано направляти паровий молот. Він працював при машині в низу, а трийцять стіп над ним клались зелїзні шини. Одна з шин обірвалась і рунула прямо на него. Я не знаю, як вона його не вбила. Його привезли і поклали біля мене. Він дихав, але я не міг дивити ся на нього... Скіра з його чашки висїла кусками... Він ще жив, як я опускав шпиталь...

Катя залякана дивилась на брата і тихо плакала. Єфрем потупив в низ свій зір і мовчав; Карпо скреготав зубами і старав ся опанувати своє зворушенє.

— Або привезуть кого з порту, — продовжав Саша. — Працював, сердега, десь на долині, а понад ним вигружувано всїлячину. Обірвалась пака, чи яке зелїзо і з робітника остали ся лише обвислі на скірі поломані кости. Єсли він жонатий, то приходять до шпиталю жінка і дїти. Прийде бідна, нужденна — скланяєть ся всім до землї; дїти тулять ся до неї. Вона підійде до ліжка мужа, гляне — і падає омліла. Дїти перелякані божевільно плачуть... І так що дня, що години... А все се з причини неприимого становища капіталу — того нецасного гроша до робітника. — Гинь, здихай, ломи свої кости, а роби для капіталу. Не хочеш робити — іди собі; маеш повну свободу до того; не будеш робити і гинути в роботі, то згинеш в своїй буді — з голоду...

Катя не дала братови скінчити. Вона не переставала плакати і просила брата залишити ті гіркі споминн. Оба брати, хоч самі вже бачили на свої очи подібні випадки, також піддались пригнобленю, і так пішли до хати, думаючи кождий про себе, чи завтра і їм самим не може статись щось подібного.

* * *

Остап, маючи свобідні вечері, ходив до театрів, на віча, а навіть помагав в організації великих мас мійських робітників.

Одного вечера він зайшов на віче робітників, що виладовували вуголь з кораблїв. На сім вічу мало рішитись, чи приняти таку підвишку платні, яку давала компанія. Віче було дуже оживлене і робітники не хотїли згодити ся на жадні уступки. В половині віча на салю прийшов суперінтендент вуглевої компанії і почав по свойому переконувати робітників, що страйк є лише згубою для робітників і т. п. У відповідь йому почулись свисти, а якийсь присадкуватий Калябрієць почав грозити ножем, як що суперінтендент не опустить салї. Сей послїдний бачучи, що не має послуху, вийшов. На дорозї стрінув він з іронічною усьмішкою Остап. Суперінтендент подивив ся вовком на Остапа, але бояв ся щонебудь казати, бо бачив, що Остап не з "ніяких".

На вічу рішено страйкувати і означено день на тиждень пізнїйше.

В перший день страйку був спокій. Страйкері щільно обступили сторожию доки і не впускали нікого до роботи. Аж вечером суперінтендент відважив ся привести страйколомів. При помочи поліції йому удалось прокрасти деяких до середини доків і почати роботу. Та коли страйкері зачули гамір на кораблях з вуглем, вони вдерлись до доків і зтрачували з помостів в воду страйколомів. Надбігла поліція і вивязалась борба. Доки були напів в сумерку і борба була дуже остра. В воду падало щораз більше людий, і почулись навіть вистріли.

Сього вечера Остап зібрав ся "на пана" і поїхав на Док Суд до давних товаришів. Побувши з ними якусь хвилю, Остап відправив ся назад до міста. При березі стрінув він Негра — Рафаеля, давного знакомого. Він занимав ся тепер перевозенєм людий лодкою і ждав на пасажирів. Стрінувшись з Остапом він сердечно привитав ся, а що збирав ся їхати лодкою аж до міста, він попросив Остапа сїсти до його лодки.

Перепливаючи попри вуглеві доки на Ля Бока, вони чули гамір і вистріли, та боялись підпливати, не знаючи нічого близше про положене на тих доках.

Щоби не гаятись, почали веслувати оба. Було душно і Остап роздягнув ся до сорочки, однак і так він не мало упрів.

Вкінци доплили вони до одного з движимих мостів. Тут по сходах вийшли оба на міст і пустились в напрямі до міста.

Та їм загородив дорогу на мості автомобіль, в котрім їхало повно поліцаїв. Декотрі з поліцаїв вискочили з автомобіля і здержали Остапа і Рафаеля. Сї не прочуваючи нічого злого, стали і чекали на пояснене зі сторони поліції. В той час з автомобіля злїз суперінтендент вуглевої компанії і підступив до Остапа. Хвилю приглядав ся він обличу Остапа, а відтак звернув ся до поліцаїв і розказав: —

— Се один з іхніх провідників. Я бачив його на вічу. Стережіть його!

А приглядаючись ще Остапови, додав:

— Він мабуть щойно з доків вертає... Бачите, як упрів; мабуть бив ся з робітниками, що прийшли до роботи.

По сім сів він назад до автомобіля і відїхав з рештою поліції в сторону Ля Бока.

(Дальше буде).

Число 31.

ЛЕНІН ПРО У

Російський кореспондент "Манчестер Гардіян" прислав з Москви своїй часописї зві зі своєї розмови з Ленін про справу мира.

В 140. числї "Впереду" бу згадано про мирові перегов ри американського дипльом та Бюлліта з Леніном на вес с. р. Навязуючи до сих пере ворів, кореспондент "Ма честер Гардіян" запитав Л нїна, чи большевицький ур придержуєть ся уложених Бюллітом основ мира.

Як звісно, сї основи були дуючі:

1) Полишенє всїх урядів творених на областях дав Росії до часу, коли насел тих областий буде мати зн гу заявляти ся що до фор правління;

2) Ніяке з сих правитель не буде стреміти до повал другого силою;

3) Блькада має бути по хана;

4) Торговельні зносини дуть привернені;

5) Всї продукти, які в Р істнують або до неї при дять, рішучо мають бути ступні для всїх кляс насел

6) Загальна амнестія всїх політичних діссідентів

7) Евакуація Росії з б антантських військ;

8) Одночасне зменшене вітських і протисовітсь військ до мирного стану;

9) Солїдарне признанє ку всїх урядів бувшої Рос фінансових зобовязань;

10) Свобода переселюва вибору місця осїдку всїх р ських горожан на всїх о стях Росії;

11) Поворот всїх военни лонених.

По свідоцтву Бюлліта шевицький уряд бажав до до повисших точок ще сл

ЖЕНЩИНА В СІ

(Її минувшість і

Як нині так і в минувщини відогравало велику розвитку людства. На к мічного розвитку жінка зав лику ролю. Розвиток на та се ми бачимо його на наш рі дійшов свого степеня з трудячого члена суспільств мось уважно над явищем с взагалї і над економічни ма, яке власне являєсь ж вою — поступу людства, т них даних ствердимо фа стина трудової кляси сус лику ролю в економічнім суспільство взагалї і його тк, який являєсь осново взагалї, мусимо хвильку які його условини в загал чої структури. Сим хоче ти і ясно поставити розв Нинішне суспільство, так суспільство є поділене на бори, розмежоване на дв на малий гурток пануючо і на великі мілїонові мас чих, — клясу робітниць засадах, законах приватн природно, що з такого го кий оснований на прив сности, виринає з корін вин два ворожих собі таб нішне капіталістичне сус минуле так зване февда основане на тих-же сам власности, з сею тільк дальне суспільство склад мельних баронів, незалеж і селянської бідноти, пан а капіталізм полягає на тралїзації великих банкі приємців; але основні за як капіталізму, так і фев власність. Розвязку жін вище жінки в суспільств зі, а що суспільство скла дем говорити власне про дженої і понєволеної.

Жінка в природ

Природний комунізм яких люди не знали про про визиск людини лю промислу а люди жил комунами. Спільно упр кости) землю, ловили р взагалї спільно дбали пр житю. В тих часах жі ролу як в буденному та родини і суспільства. В самої сути обставин бул перепони припадало на чись в грізних обставин ки спадав весь тягар що ни від всяких невигод, я